

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Φεβρουαρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 8

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΛΟ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια ἴδε σελ. 49.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Καίτοι ἡσθάνετο τοὺς πόδας αὐτῆς κεκμηκότας καὶ ἀλγοῦντας, ὅμως ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐτι βαδίζουσα· διότι ἡ πορεία ἐν τῇ δροσερᾷ ἐσπέρᾳ καὶ τῇ ἐρημίᾳ, οὐδενὸς μεριμνῶντος περὶ αὐτῆς, θὰ παρεῖχεν αὐτῇ ἡρεμίαν, ἣν ἡ ἡμέρα δέν τῃ παρεῖχεν. Ἀλλ' ἐὰν ἀπεφάσιζε τοῦτο, ὤφειλε νὰ σταθῇ ὅτε θὰ κατεπονέιτο ὑπὸ τοῦ καμάτου· τότε δέ, μὴ δυναμένη νὰ ἐκλέξῃ κατάλληλον τόπον ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, θὰ ἠναγκάζετο νὰ πλαγιάσῃ ἐν τῷ χάνδακι τῆς ὁδοῦ ἢ ἐν τῷ παρακειμένῳ ἄγρῳ, ὅπερ δέν ἦτο ἀσφαλές. Τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ἀρίστον ἦτο νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀνάπαυσιν εἰς τὴν ἀσφάλειαν καὶ νὰ χρησιμοποίησῃ τὰς ὑστάτας λάμψεις τῆς ἐσπέρας πρὸς ἀναζήτησιν μέρους, ἐν ᾧ κεκρυμμένη καὶ ἐστεγασμένη θὰ ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἐν ἡσυχίᾳ. Τὰ πτηνὰ δέν κοιμῶνται ἐνωρίς διὰ νὰ δύνανται νὰ ἐκλέγῳσιν εὐκολώτερον τὴν κλίνην των; τὰ ζῷα ἤδη ὤφειλον νὰ τῇ χρησιμεύσωσιν ὡς παράδειγμα, διότι ἔζη τὸν βίον αὐτῶν.

Δέν ἠναγκάσθη νὰ πορευθῇ μακρὰν πρὸς εὐρεσιν μέρους, ὅπερ τῇ ἐφάνη συνενοῦν πάσας τὰς ἐγγυήσεις ἃς ἠδύνατο νὰ εὐχηθῇ. Διερχομένη κατὰ μῆκος φυτεῖαν τινὰ ἀγκιναρῶν, εἶδε χωρικὸν μετὰ τινος γυναικὸς κόπτοντας ἀγκινάρας καὶ τοποθετοῦντας αὐτὰς ἐντὸς κανίστρων. Ὡς ἐπληροῦντο τὰ κανίστρα, ἐφόρτωνον αὐτὰ εἰς ἀμάξιον ἰστάμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Αὐτομάτως ἐστάθη νὰ ἴδῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἦλθεν ἕτερον ἀμάξιον μόνιπον εἰσερχόμενον εἰς τὸ χωρίον καὶ ὁδηγούμενον ὑπὸ κορασίδος καθημένης ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ.

«Ἐκόψατε τὰς ἀγκινάρας σας; ἐφώνησεν ἡ κορασίς.

— Ἐνα χρόνον ἄκαναμε νὰ τῆς κόψωμε, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός, δέν εἶνε χωρατὰ νὰ πλαγιάζῃς ἐδῶ ἔπερα ὅλη νύχτα γιὰ νάχῃς τὸ νοῦ σου μὴν ἔρχονται οἱ ἀνακατωσούρηδες· τὸ ἐλάχιστο θὰ πλαγιάσω ἀπόψε ἔς τὸ στρῶμά μου.

— Καὶ τί γίνεται τὸ πρᾶμμα τοῦ Μοννοῦ;

— Αὐτός, μωρ' μάτια μου, κάνει τὸν κουτό· λέει ὅτι πως ἂς εἶν' καλὰ οἱ ἄλλοι πού τοῦ το φυλάνε· μὰ ἀπόψε δὲ θὰ εἶμαι πιά ἐγώ. Καὶ τί χάξι που εἶνε ναῦρεθῇ αὐριο τὸ πρῶτ' ἔξασπαστρεμμένο!

Καὶ οἱ τρεῖς ἀνεκάγχασαν θορυβωδῶς, ὑποδηλοῦντες ὅτι οὐδὲ-
λως ἐκίδοντο τῆς εὐτυχίας τοῦ Μοννοῦ, ὅστις ἐξεμεταλλεύετο
τὴν ἐπιτήρησιν τῶν γειτόνων του ἵνα κοιμᾶται αὐτός ἡσυχος.

«Μὰ
τί χάξι που
εἶνε!

— Πρόσμενε μιὰ
στιγμούλα, θάρρωμε
καὶ ἡμεῖς ὅτε τελειώσαμε.»

Καὶ ὄντως μετ' οὐ πολὺ
τὰ δύο ἀμάξια ἀπεμακρύνθησαν
πρὸς τὸ χωρίον. «Καὶ πολεμᾷς νὰ μου περάσῃς κά-
πικο τάλληρον! (Σελ. 50, στήλ. 6'.)

Τότε ἡ Πετρίνα ἐκ τῆς ἐρήμου ὁδοῦ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐν
τῷ σκόφῳ τὴν διαφορὰν τῶν δύο παρακειμένων ἄγρῶν· ὁ
μὲν ἦτο γυμνός, αἱ ἀγκινάραι τοῦ εἶχον ἐκκοπήν, ὁ δὲ ἦτο
μεστός καρπῶν ἐτοιμῶν πρὸς ἐκκοπήν. Ἐπὶ τοῦ ὁρίου τῶν
δύο ἄγρῶν ὑψοῦτο καλύβη μικρὰ ἐκ κλάδων, ἐν ᾗ εἶχε διανυ-
κτερεῖσθαι ὁ χωρικός ὁ παραπονούμενος διότι, φυλάττων τὴν
συγκομιδὴν αὐτοῦ, ταῦτοχρόνως ἐφύλαττε καὶ τὴν τοῦ γείτονος
Πόσον θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἡ Πετρίνα ἐὰν εἶχε τοιοῦτον κοιτῶνα!

Μόλις ἡ σκέψις αὕτη διήλθε τὸν νοῦν τῆς καὶ ἠρώτησεν
ἑαυτὴν διατί τάχα νὰ μὴ καταλάβῃ τὸν κοιτῶνα ἐκεῖνον; Τί
κακὸν θὰ ἦτο ἀφ' οὗ ἡ καλύβη ἦτο ἐγκαταλελειμμένη;
Ἐτέρωθεν δέν ἐφοβεῖτο νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ τις, διότι οὐδεὶς θὰ
ἤρχετο ἀφ' οὗ ὁ ἄγρὸς δέν εἶχε πλέον καρπούς. Τέλος εἶ-
δεν ἐκεῖ που πλησίον πλινθουργεῖον ἐργαζόμενον, καὶ ἡ καρ-
δία τῆς ἐνεπλήσθη θάρρους, διότι τῇ ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο ὀλι-
γώτερον μόνη καὶ ὅτι θὰ εἶχε συντροφίαν τὰς ἐρυθρὰς ἐκείνας
φλόγας τοῦ πλινθουργεῖου τὰς περιστροφόμενας ἐν τῇ ἡσυχῳ

ἀτμοσφαίρα τῆς ἐσπέρας μεταξὺ τῶν ἐρήμων ἐκείνων ἀγρῶν, ὡς ὁ ναύτης ἔχει ἐν τῇ θαλάσῃ τὸν φάρον.

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐτόλμησεν εὐθὺς νὰ λάβῃ κατοχὴν τῆς καλύβης ταύτης, διότι διάστημα ἀδενδρον ἀρκούντως μέγα ἐξείναιτο μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ ἦτο προτιμότερον νὰ το διέλθῃ, ὅτε τὸ σκότος ἦθελε γίνῃ πυκνότερον. Ἐκάθισε λοιπὸν ἐπὶ τοῦ χόρτου περιμένονσα καὶ φανταζομένη πόσον λαμπρὰν νύκτα θὰ διήρχετο, ἐν ᾧ πρὸ μικροῦ ἐφοβεῖτο μήπως διανυκτερεύσῃ κακῶς. Τέλος, ὅτε πλέον διέκρινε συγκεχυμένα τὰ περίξ, ἐκλέξασα στιγμὴν τινα καθ' ἣν οὐδένα θόρυβον ἤκουεν ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἔρπουσα εἰσέδυσεν διὰ μέσου τῶν ἀγκιναρῶν καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν καλύβην, ἐν ᾗ εὗρε παρὰ προσδοκίαν ἄφθονον σιτιάδα ἀχύρου κατὰ γῆς καὶ δέσμην καλαμίων δυναμένην νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προσκεφάλαιον.

Ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου ἡ Πετρίνα ἦτο ὡς τι θηρίον καταδιωκόμενον καὶ πλέον ἢ ἀπαξ εἶχε στρέψῃ τὴν κεφαλὴν νὰ ἴδῃ μήπως οἱ χωροφύλακες, οἱ καταδιώκοντες αὐτὴν, ἐμελλον νὰ τὴν συλλάβωσι πρὸς διευκρίνησιν τῆς ἱστορίας τοῦ κιβδήλου νομίσματος· ἀλλ' ἐν τῇ καλύβῃ τὰ συνεσπαρμένα νεῦρα αὐτῆς ἐχαλαρώθησαν καὶ ἐκ τῆς στέγης κατέβη ἐπ' αὐτὴν καταπαύσιν μετὰ συναισθηματικῆς ἀσφαλείας ἅμα καὶ πεποιθήσεως· τοῦτο δὲ ἐνεψύχωσεν αὐτὴν. Λοιπὸν δὲν ἀπωλέσθησαν τὰ πάντα, τὰ πάντα δὲν ἐτελείωσαν.

Ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐξεπλάγη παρατηρήσασα ὅτι ἐπέιν, ἐν ᾧ, ὅτε ἐβάδιζε τὴν ἐραίνετο ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ εἶχε χρεῖαν νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῖν.

Τοῦ λοιποῦ τοῦτο ἦδη ἦτο τὸ μόνον ἐμβάλλον αὐτὴν εἰς ἀνησυχίαν καὶ κίνδυνον, πῶς δῆλα δὴ θὰ ἠδύνατο νὰ ζῇ ἐπὶ πέντε ἢ ἑξ ἡμέρας διὰ τοῦ υπολειπομένου πενταλέπτου· ἡ παρούσα ὥρα ἦτο μηδέν, ἀλλὰ τί θὰ ἦτο ἡ αὐριον, ἡ μεθαύριον;

Ἄλλ' ὅμως ἡ Πετρίνα δὲν ἀφῆκε τὸ ζήτημα τοῦτο, εἰ καὶ πλείστον λόγου ἄξιον, νὰ κατακυριεύσῃ καὶ καταβάλῃ αὐτὴν· τὸναντίον ὤφειλε νὰ κινήθῃ δραστηρίως νὰ ἐμμεῖν μετὰ καρτερίας, διανοούμενη ὅτι, ἀφ' οὗ εἶχεν εὐρὴν διωμάτιον κάλλιστον καθ' ἣν ὥραν παρεδέχετο ὅτι ἡ ὁδὸς ἦτο τὸ μόνον μέρος, ὅπου θὰ ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ, ἡ κορμὸς δένδρου, ἐφ' οὗ νὰ στηρίξῃ τὴν ῥάχιν τῆς, βεβαίως θὰ εὕρισκε τὴν ἐπιούσαν καὶ νὰ φάγῃ τί. Τί; Δὲν το ἐφαντάζετο· ἀλλ' ὅμως ἡ παρούσα αὐτὴ ἄγνοια δὲν ὤφειλε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ κοιμηθῇ ἐλπίζουσα.

Ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῆς καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀχύρου, ἔχουσα προσκεφάλαιον τὴν δέσμην τῶν καλαμίων· ἀπέναντι αὐτῆς ἔβλεπε δι' ἀνοίγματος τινος τῆς καλύβης τὰς φλόγας τοῦ πλινθουρ-

γείου, αἵτινες ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς συνεστρέφοντο ὡς λάμψεις φανταστικαί· ἡ δὲ ἐκ τῆς ἀναπαύσεως εὐεξία ἐν τῷ μέσῳ ἡρεμίας ἦτις δὲν ἐμελλεν νὰ ταρᾷ, κατενίκησε τοὺς σπαραγμοὺς τοῦ στομάχου τῆς.

Ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πρὶν ἢ ἀποκοιμηθῇ ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην τῆς τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς τῆς, ὡς ἔπραττε καθ' ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην μετὰ τῆς εἰκόνης τοῦ πατρὸς ἠνώθη καὶ ἡ τῆς μητρός, ἣν πρὸ μικροῦ προέπεμψεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τὴν φοβεράν ἐκείνην ἡμέραν· βλέπουσα δὲ ἀμφοτέρους κύπτοντας ἐπ' αὐτὴν καὶ ἀσπαζομένους ὡς ὅτε ἔζων, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ καμάτου καὶ ἐτι μάλλον ὑπὸ τῶν συγκινήσεων εὗρε τὸν ὕπνον.

Ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήθη διαρκῶς, εἰ καὶ ὁ κάματος αὐτῆς ἦτο μέγας· ἐκ διαλειμμάτων κύλισμα ἀμάξης ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἀφύπνιζεν αὐτὴν ἡ δὲ διάδοσις ἀμαξοστοιχίας, ἡ κρότος μυστηριώδης ἐν τῇ σιωπῇ καὶ τῇ γαλήνῃ τῆς νυκτὸς προσκάλει παλμοὺς τῆς καρδίας τῆς, ἀλλὰ πάρχυτα ἀπεκοιμάτο. Κατὰ τινα στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι ἀμαξία ἐστάθη πλησίον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· ἀκροᾷται καὶ βεβαιούται ὅτι δὲν ἠπατήθη· ἀκούει ψίθυρον φωνῶν καταπινομένων ἀνάμικτον μετὰ κρότου πιπτόντων πραγμάτων ἐλαφρῶν. Ζωηρῶς ἠγέρθη εἰς τὰ γόνατα καὶ εἶδε διὰ τινος τῶν ὁπῶν τῆς καλύβης. Ὅντως ἴστατο ἀμάξιον κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ, καὶ τὴν ἐφάνη, καθ' ὅσον ἠδύνατο νὰ κρίνῃ ἐν τῇ ὥρᾳ λάμψει τῶν ἀστέρων, ὅτι σκία τις, ἀνὴρ ἢ γυνή, ἔρριπτεν ἐκ τοῦ ἀμαξίου κάνιστρα, δύο δὲ ἄλλαι σκιαί παραλαμβάνουσαι αὐτὰ ἐκόμιζον εἰς τὸν παρακείμενον ἀγρόν, τὸν τοῦ Μοννοῦ. Τί ἐσήμαινε τοῦτο τοιαύτην ὥραν;

Πρὶν εὐρὴ ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, τὸ ἀμάξιον ἀπεμακρύνθη, καὶ αἱ δύο σκιαί εἰσῆλθον εἰς τὸν ἀγρόν τῶν ἀγκιναρῶν· πάραυτα δὲ ἤκουσε ξηροὺς κτύπους μικροὺς καὶ ταχεῖς ὡς ἐὰν ἐκοπτόν τι.

Τότε ἐνόησεν· ἦσαν νυκτοκλέπται, ἀνακατωσούρηδες, οἵτινες ἀέξεπαστρευσαν τὸ πρᾶγμα τοῦ Μοννοῦ· ζωηρῶς ἐκοπτον τὰς ἀγκινάρας καὶ κατέτασσον αὐτὰς ἐντὸς τῶν κανίστρων, αἵτινα εἶχε φέρῃ τὸ ἀμάξιον καὶ ἐμελλεν ἀναμριβόλως νὰ ἐπανέλθῃ νὰ παραλάβῃ μετὰ τὸ τέλος τῆς συγκομιδῆς, ἵνα μὴ μένῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ κατὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην καὶ προκαλῇ τυχόν τὴν προσοχὴν τῶν διαδωτῶν.

Ἄλλ' ἀντὶ νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτὴν ὡς οἱ χωρικοὶ «μὰ τί χάξι που εἶνε!», ἐφοβήθη, διότι ἐν ἀκαρεῖ ἐνόησε τοὺς κινδύνους εἰς οὓς ἠδύνατο νὰ εὗρεθῇ ἐκτεθειμένη.

Τί θὰ τὴν ἔκαμνον ἐὰν τὴν ἀνεκάλυπτον; Πολλάνκις εἶχεν ἀκούσῃ ἱστορίας κλεπτῶν καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι, ὅταν καταλαμβάνῃ τις αὐτοὺς ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ ταράττῃ, φονεύουσι τοὺς δυναμένους νὰ μαρτυρήσωσι κατ' αὐτῶν.

Καὶ ναὶ μὲν κατὰ πολλὰ ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ μὴ ἀνακαλυφθῇ, διότι ἴσα ἴσα ἔκλεπτον τὴν νύκτα ἐκείνην τὰς ἀγκινάρας τοῦ Μοννοῦ, διότι ἐγίνωσκον βεβαίως ὅτι ἡ καλύβη ἦτο ἐγκαταλειμμένη· ἀλλ' ἐὰν κατελαμβάνοντο ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ συνελαμβάνοντο, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συλληφθῇ καὶ αὐτή; Πῶς δὲ ἦθελεν ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν καὶ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἦτο συνένοχος;

Ταῦτα διανοομένη ἠσθάνθη ἑαυτὴν περιρρυτον ἐξ ἰδρώτος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐθολώθησαν, ὥστε οὐδὲν διέκρινε πλέον περὶ αὐτὴν, εἰ καὶ ἐξηκολούθει ἀκούουσα τοὺς ξηροὺς κτύπους τῶν κλαυθουμένων τῶν κοπτόντων τὰς ἀγκινάρας. Μόνην δὲ ἀνακούφισιν τῆς ἀγωνίας τῆς εὗρισκεν αἰσθανομένη ὅτι μετὰ τοιαύτης ζέσεως εἰργάζοντο, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ὅλος ὁ ἀγρὸς θ' ἀπεγυμνοῦτο.

Ἀλλὰ τοὺς διετάραξαν. Μακρόθεν ἠκούσθη κύλισμα ἀμάξης ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου· ὅτε δ' ἐπλησίασεν, ἐγώθησαν μετὰ τῶν κορμῶν τῶν ἀγκιναρῶν τόσοι καλῶς ἐξηπλωμένοι, ὥστε ἡ Πετρίνα δὲν τοὺς ἔβλεπε πλέον.

Παρελθόντος τοῦ ἀμαξίου ἐπανελάβον τὸ ἔργον τῶν μετὰ δραστηριότητος ἀνακαινισθείσης ἐκ τῆς ἀναπαύσεως.

Ἄλλ' ὅμως, καίτοι ἡ ἐργασία τῶν ἐγίνετο μετὰ μανίας, ἡ Πετρίνα ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ὅτι οὐδέποτε θὰ περατωθῇ. Ὅσον οὐπω θὰ ἤρχοντο νὰ τοὺς συλλάβωσι καὶ βεβαίως καὶ αὐτὴν.

Ἐὰν ἠδύνατο νὰ φύγῃ! Ἀνεζήτησε πῶς νὰ ἐξέλθῃ τῆς καλύβης, ὅπερ, ἀληθῶς εἰπεῖν, δὲν ἦτο καὶ δύσκολον, ἀλλὰ πῶς θὰ μετέβαινε χωρὶς νὰ ἐκτεθῇ νὰ κάμῃ θόρυβον καὶ οὕτω πως ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἐκεῖ παρουσίαν τῆς, ἐν ᾧ ἐὰν μὴ ἐκινεῖτο ἦθελε διαλάβῃ αὐτοὺς.

Τότε κατεκλίθη πάλιν καὶ ὑπεκρίθη τὴν κοιμωμένην, διότι, ἀφ' οὗ τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ νὰ συλληφθῇ μετὰ τὸ πρῶτον βῆμα, τὸ προτιμότερον ἦτο νὰ φανῇ ὅτι οὐδὲν εἶδεν, ἐὰν οἱ κλέπται εἰσῆρχοντο εἰς τὴν καλύβην.

Ἐπὶ τινα ἐτι χρόνον ἐξηκολούθησαν τὴν συγκομιδὴν τῶν, ἔπειτα ἐσύριζαν καὶ κρότος τροχῶν ἠκούσθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ μετ' οὐ πολὺ τὸ ἀμάξιον ἐστάθη κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας ἐφορτώθη καὶ ἀπεμακρύνθη πρὸς τοὺς Παρισίους καλπάζων.

[Ἐπεὶ συνέχεται]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΝ

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἡ μικρὰ Καίτη εἶνε μόνη εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ἡ μητέρα τῆς ἐξῆλθεν, ἡ δὲ ἀδελφὴ τῆς Ἀθανασία μελετᾷ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις. Τὴν προσέχει λοιπὸν ἡ ὑπηρετρία, ἡ ὁποία ἐν ᾧ κάμνει τὴν ἐργασίαν τῆς βλέπει τί γίνεται εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καὶ ἐρωτᾷ:

— Εἴσαι φρόνιμη, Καίτη;

— Ὡ, ναί, εἰμὶ πολὺ φρόνιμη.

Καὶ πραγματικῶς παίζει ἡσυχὰ μετὰ τὴν κούκλαν τῆς εἰς μίαν γωνίαν. Τὴν κινεῖ εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς ὡς μωρόν, τὴν νανουρίζει καὶ κάποτε τὴ διηγεῖται καὶ κανὲν παραμῦθον.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Κουράζεται κανεὶς νὰ κάθῃται πάντα. Ἄλλως τὴ κούκλα ἀπεκοιμήθη. Τὴν πλαγιάζει λοιπὸν ἡ Καίτη εἰς τὸ κρεβάτάκι τῆς καὶ πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον.

Ἐκεῖ εἶνε τὸ πανεράκι τοῦ ἐργοχείρου τῆς μητέρας, ὅπου τῆς ἀρέσει τῆς Καίτης νὰ σκαλίζει.

Ναί, ἀλλὰ ἡ μητέρα ἀπαγορεύει εἰς τὴν Καίτην νὰ πειράξῃ τὸ ψαλίδι, τὰς βελόνες, καὶ τὸ πλέξιμον.

Ἡ Καίτη ἀφ' οὗ ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἀντέστη εἰς τὸν πειρασμόν, ἀνέβη εἰς τὸ κάθισμα τῆς μητέρας, κέρνει τὰς βελόνας καὶ ἀρχίζει νὰ πλέκῃ.

Αἱ τέσσαρες βελόναι, αἱ ὁποῖαι κινοῦνται τόσοι γρήγορα εἰς τὰς χεῖρας τῆς μητέρας, κινοῦνται τόσοι δύσκολα εἰς τὰς ἰδικὰς τῆς, μετ' ὀλίγον δὲ χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ καὶ αὐτὴ πῶς, ἐμπερδεύεται τὸ μαλλὶ καὶ γίνεται ἐν φοβερόν ἀνακάτωμα.

Ἡ Καίτη βλέπει μὲ τρόμον τὸ κατόρθωμά τῆς.

Ρίπτει λοιπὸν γρήγορα τὸ ἐργόχειρον εἰς τὸ πανεράκι, καταβαίνει ἀπὸ τὸ κάθισμα, τρέχει ἐκτὸς τῆς τραπεζαρίας καὶ κλαίονσα διγανά, κάθηται εἰς τὴν πρῶτην βαθμίδα τῆς κλίμακος.

Ἐκεῖ τὴν στέλλει ἡ μητέρα τῆς ὅταν κάμῃ κανὲν σφάλμα, καὶ ἐκεῖ μένει ἕως ὅτου νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν καὶ ὑποσχέθῃ ὅτι δὲν θὰ τὴν κάμῃ ποτέ, ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν τῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέβη καὶ ἡ Ἀθανασία κρατοῦσα τὸ βιβλίον τῆς.

— Καίτη μου, ποῖός σ' ἔβαλε τιμωρίαν; τὴν ἠρώτησε πατρῶς. Τί ἔκαμες; διατί κλαίεις;

Ἡ Καίτη ὁρμᾷ εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς Ἀθανασίας καὶ διηγεῖται εἰς αὐτὴν τὸ δυστύχημά τῆς μὲ φωνὴν πνιγμένην εἰς λυγμούς. Ἐπειτα δὲ προσθέτει:

— Γι' αὐτὸ ἐγὼ ἐπῆγα κ' ἐκάθησα ἐστὴ σκάλα, γιὰ νὰ τιμωρηθῶ μόνη μου.

— Ἐλα, μὴ κλαίγῃς, τὴ λέγει ἡ Ἀθανασία· ποῦ εἶνε τὸ τριῶν τῆς μητέρας;

ἴσως εἰμπορεῖ νὰ διορθωθῇ τὸ πρᾶγμα.

Ἡ Καίτη κάθηται εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἀθανασίας, ἐν ᾧ αὐτὴ ἐπιδιορθώνει τὴν συμφορὰν τὴν ὁποίαν εἶχε πάθῃ τὸ ἐργόχειρον. Μετ' ὀλίγον δὲ δεικνύει εἰς τὴν Καίτην, ἣτις γίνεται κόκκινη ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, ὅτι τὸ πρᾶγμα διορθώθη ἐντελῶς.

— Εὐχαριστῶ, ἀδελφούλα μου. Ἐπειτα δὲ προσθέτει δειλῶς:

— Ἀθανασία, θὰ τὸ πῆς τῆς μητέρας;

— Ὡ, θὰ τὸ πῶ, χωρὶς ἄλλο· δὲν πρέπει τίποτε νὰ κρύπτωμαι ἀπὸ τὴν μητέρα· ὅταν μάθῃ ὅτι ἐνόησες τὸ σφάλμα σου καὶ ὅτι ἐτιμωρήθης μόνη σου, ἐλπίζω ὅτι θὰ σε συγχωρήσῃ... Καὶ δὲν θὰ τὸ κάμῃς ποτέ, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ὡ, ποτέ εἰς τὴν ζωὴν μου! λέγει μὲ τόνον ἡ Καίτη, καὶ ἐναγκαλίζεται τὴν ἀδελφὴν τῆς.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

Ὡραίαν τινα θερινὴν ἐσπέραν, παίδιον τι δώδεκα περίπου ἐτῶν καὶ κοράσιον ὀκταετὲς ἐπεριπάτουσιν συνομιλοῦντα.

Τὴν παρελθούσαν ἡμέραν, ἡ μήτηρ τῶν τοῖς εἶχεν εἴπῃ:

— Φίλιππε, νὰ πᾶς μετὰ τὴν Ἐλενίτσα νὰ πῆς τῆς θείας Ἀγγελικῆς, νὰ ἔλθῃ νὰ περάσωμε μαζὶ τὴν ἐορτὴν τῆς γιγγίας σου εἰνε μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

Νὰ ξεκινήσετε πρῶτ' πρῶτ' καὶ νὰ ἔλθῃτε τὸ βράδυ βράδυ γιὰ νὰ μὴ σὲς κάψῃ ὁ ἥλιος. Ἐλενίτσα, ἡμπορεῖς νὰ πᾶς μιάμιση ὥραν δρόμον καὶ νὰ ξαναγυρίσῃς; Μὴν κουρασθῇς, κόρη μου;

— Ὁχι, ὄχι, δὲν κουράζομαι, ἀνεφώνησεν ἡ μικρὰ κόρη, ἣτις ἦτο συνηθισμένη νὰ τρέχῃ ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἡ μήτηρ συνεβούλευσε τότε τὸν Φίλιππον νὰ προσέχῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν δὲ Ἐλενίτσαν νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς, τοὺς δύο δὲ νὰ μὴν ἀργοπορήσουσιν πολὺ, καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἀνεχώρησαν.

Διευθύνθησαν εἰς τὸ χωρίον τῆς θείας τῶν, ἀνεκοίνωσαν εἰς αὐτὴν τοὺς λόγους τῆς μητρός τῶν, αὐτὴ δὲ ὑπεσχέθη νὰ ἔλθῃ τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς. Τὰ δύο παιδιὰ, ἀφ' οὗ ἐγευματίσαν ἐκεῖ τὴν μεσημβρίαν, ἐπερίμεναν νὰ κλίνῃ ὀλίγον ὁ ἥλιος καὶ νὰ παρέλθῃ ὁ σφοδρὸς καύσων καὶ ἔπειτα ἐξεκίνησαν.

Εἶχον ἦδη πλησιάσῃ αἱ οἰκίαι τοῦ χωρίου διεκρίνοντο καὶ ἡ ἰδικὴ τῶν εἰς τὸ ἄκρον. Ἐν ῥυάκιον, σχεδὸν ποτάμιον, ἀρκετὰ πλατὺ ἀλλ' ὀλίγον βαθὺ ἐμποδίζει τὸν δρόμον τῶν.

Τὸ πρῶτ' εἶχον ἐκβάλῃ τὰ ὑποδήματά τῶν καὶ ἐπέρασαν. Ἡ Ἐλενίτσα ἐσταλαβουτοῦσε μὲ χαράν, προσπαθοῦσα νὰ

βρέξῃ τὸν ἀδελφόν τῆς. Ὁ Φίλιππος ἔκαμνε τὸν σοβάρων καὶ ἐπιανε τὴν μικρὰν παιγνιδιάραν ἄλλοτε μὲν ἀπὸ τὸν βραχίονα, ἄλλοτε δὲ ἀπὸ τὸ φόρεμα, διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς τὸ νερόν.

Ὅτε ἔφθασαν πλησίον τοῦ ποταμίου τούτου, ὁ Φίλιππος λέγει εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς:

— Ἐλα, βγάλε τὰ ὑποδήματά σου, κάμε γρήγορα νὰ περάσωμε· γιὰτί εἶνε ἀργὰ καὶ θ' ἀνησυχούσιν εἰς τὸ σπῆτι.

Αὐτὰ λέγων ἐξέβαλε καὶ αὐτὸς τὰ ὑποδήματά του, τὰ ἔδεσε μὲ τὰ δέματά τῶν καὶ τὰ ἐπέρασεν εἰς τὸν λαϊμόν του.

Ἄλλ' ἡ Ἐλενίτσα δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐτοιμασθῇ.

— Ἐλα λοιπόν, κάμε γρήγορα! θέλεις νὰ σε βοηθήσω; ἠρώτησε.

Καὶ γονατίσας ἐπὶ τῆς γλῶσσης ἠτοιμάζετο νὰ λύσῃ τὰ δέματα τῶν μικρῶν τῆς ὑποδημάτων.

— Ὁχι, ὄχι, εἶπεν ἡ μικρὰ σηκωθεῖσα καὶ σύρουσα ὀπίσω ἐναλλαξὶ πότε τὸν ἑνα, πότε τὸν ἄλλον πόδα τῆς, ὅχι δὲν θέλω νὰ περάσω. Νὰ με πάρῃς εἰς τὸν ὄμῳ σου! Δὲν περνῶ μονάχη μου.

— Νὰ τὰ μας! αὐτὸ ἔλειψε τώρα· ἔλα γρήγορα, ἀκαμάτρα μου. Εἴσαι βαρεῖά, καὶ φοβοῦμαι μὴ γλιστρήσῃς ἐπάνω 'ς τὰς πέτρες καὶ πέσωμε καὶ οἱ δύο 'ς τὸ νερό. Ἐλα, γρήγορα, ἄπλωσε τὸ ἑνα ποδάκι σου, νὰ λύσω τὰ δέματα, ὕστερα τᾶλλον καὶ θὰ περάσωμε μὴ χαρά.

— Ὁχι, δὲν μπορῶ! ἀνεφώνει ἡ Ἐλενίτσα κυτωπῶσα τοὺς πόδας τῆς· θέλω νὰ περάσω πάνω 'ς τὴν ῥάχιν σου. Σὰν δὲν θέλῃς, θὰ πάγω μονάχη μου ὡς ἐκεῖ κάτω ποῦ εἶνε τὸ γεφυράκι καὶ θὰ περάσω.

— Ἐλενίτσα, εἶπεν ὁ Φίλιππος· ξεύρεις πολὺ καλά πῶς ὁ πατέρας μᾶς εἶπε νὰ μὴ περάσωμε ἀπὸ 'κεῖ. Ἐκεῖ τὸ νερό εἶνε βαθὺ καὶ σὰν πέσῃς ἀπὸ τὸ στενὸν γεφυράκι που τρέμει ποῖός θὰ σε γλυτώσῃ; ἔλα, ἀδελφούλα μου, ἔλα νὰ περάσωμε.

Ἄλλ' ἡ Ἐλενίτσα εἶχε σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ περάσῃ ἐπὶ τῆς ῥάχως τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀλλάξῃ γνώμην.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπεν ὁ Φίλιππος ἀφ' οὗ αἱ προτροπαὶ καὶ αἱ παρακλήσεις τοῦ ἀπέβησαν εἰς μάτην, καλά, θὰ σε περάσω, ἀλλὰ γιὰ τὸν κόπο μου θὰ μοῦ δώσῃς τὸ σουγαδάκι ποῦ σου ἔδωκε ὁ θεὸς ὅταν ἦλθε ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας καὶ ποῦ κόντεψες νὰ τὸ χάσῃς δύο τρεῖς φορές, καὶ δὲν σου χρειάζεται κηλόα.

Ἡ Ἐλενίτσα ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν, ἐκύτταξε τὸν ἀδελφόν τῆς, ἔπειτα τὸ ποτάμιον καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε:

— Καλὰ, θὰ σοῦ τὸ δώσω.

Καὶ ὡς διὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν συμφωνίαν ἔπεισε τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς, ὅστις ἐθλίψεν αὐτὴν ἐλαφρῶς· ἔπειτα δ' ἔλαβε τὴν Ἐλενίτσαν

ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του· ἐξετάζων δὲ μὲ τὴν ῥάβδον τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ ἐπρωχῶρει βραδέως καὶ μὲ προφύλαξιν.

— Ντέ! ἐφώναζεν εὐθύμως ἡ Ἐλενίτσα στερεῶς κρατούμενη μὲ τοὺς δύο βραχίονάς της διὰ τῶν ὁποίων εἶχεν ἐναγκαλισθῆ τὸν λαιμὸν τοῦ ἀδελφοῦ της. Ντέ!

— Μὴ κουνιέσαι τόσο πολύ, εἶπεν ὁ Φίλιππος γελῶν καὶ αὐτὸς ἀλλ' ὅχι τόνσον. Ἄν δὲν κάθῃσαι ἤσυχα, θά πέσωμε καὶ οἱ δύο μας 'ς τὸ ποτάμι. Καὶ ποῖον θά μαλώσῃ ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα; Ἐμένα· ἐγὼ ὑποσχέθηκα νὰ σε προσέχω.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἐξηκολούθησεν ὁ Φίλιππος:

— Βλέπεις πῶς εἶσαι μικρὰ ἀκόμη καὶ ἀκατάστατος; Καλὰ ἔκαμες νὰ μου δώσῃς τὸ σουγιαδάκι σου.

ἐγὼ θὰ πῆγαινα ἤσυχος 'ς τὸ σπιτάκι μας καὶ οὔτε θὰ γυρνοῦσα νὰ σε ἰδῶ ἂν ἐφώναζες, ἂν ἔκλαιες. Τὸ ξεύρεις πῶς δὲν θὰ το κάνω αὐτό, γιὰ τοῦτο με περιπαίζεις. Δὲν εἶνε καλὸ αὐτό που κάνεις. Ἐκάναμε συμφωνία· μοῦ ἔδωκας καὶ τὸ χέρι σου. Ἄλλη φορὰ δὲν θὰ πιστεύω πλέον 'ς τὸ λόγο σου. Πέ μου, εἴπες ἡ ὅχι πῶς θά μου δώσῃς τὸ σουγιαδάκι;

— Μπορεῖ καὶ ναί, μπορεῖ καὶ ὅχι, ἀπήντησεν εἰς τὸν αὐτὸν τόνον ἡ Ἐλενίτσα, ἔπειτα δὲ προσέθεσε μὲ ζωηρότητα.

— Ἐπίστευσές πῶς θά σου ἔδινά 'ς τ' ἄλῃ θινὰ τὸ σουγιαδάκι μου; Τὸ εἶπα ἔτσι, γιὰ νὰ περάσω τὸ ποτάμι. Καὶ ἐγέλασε δυνατά.

— Τότε λοιπὸν εἶσαι ψεύτρα καὶ κα-

Τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς τῆς μάμης, ὁ πατὴρ τῶν παιδίων ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν δυσηρεστημένος.

Ἐν ᾧ δὲ ἐδεῖπνε, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ὁ Μανώλης, ὁ γείτονάς μας μοῦ ἔπαιξε ἓνα ἄσχημο παιγνίδι. Ξέρεις, γυναῖκα, ὅταν ἀγόρασα τὸ λιβάδι ποῦ εἶνε κοντὰ 'ς τὸ ποτάμι, ὁ Μανώλης εἶπε πῶς θὰ ἄφινε νὰ περνοῦμε ἀπὸ τὸ δικό του, θάφινε νὰ κάνωμε ἓνα δρομάκι. Τὸ εἶπε τότε· ἐγὼ δὲν τοῦ ζήτησα χαρτί, γιὰτὶ ἐπίστευσα τὸ λόγο του· τώρα ἔρχεται καὶ λέγει πῶς το εἶπε ἔτσι, ὅχι 'ς τὰ σοβαρά. Ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ τῷ κάνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἡμεῖς 'ς τὴν οἰκογένεια κρατοῦμε τὸν λόγο μας. Ὁ μακρὴν ὁ παπποῦς μου ποῦ ἦτο δίκαιος καὶ σωστὸς ἄνθρωπος, ἔλεγε πάντα: «Καὶ 'ς τὰ λογὰ σου ἀκόμη νὰ δώσῃς τὸν λόγο σου, πρέπει νὰ τον κρατήσῃς.» Καὶ ὅπως το ἔλεγε, τὸ ἔκαμνε· γιὰτὶ ἦτο τίμιος ἄνθρωπος.

— Ἐλενίτσα μου, τί ἔχεις; ἡρώτησεν ἑξαφνα ὁ πατὴρ παρατηρῶν τὴν κόρην του. Κλαίεις; τί ἔχεις, κόρη μου; Ἡ Ἐλενίτσα, μὴ δυναμένη νὰ κρατηθῇ ἐξερράγη εἰς λυγμούς καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Φίλιππε, εἶπε, νὰ πᾶρ' το, κ' ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι σὰν τὸν παπποῦ τοῦ πατέρα, νᾶμαι καλή.

Καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὸ σουγιαδάκι της.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Εἰς τ' ἀνοικτὰ παράθυρα ἐνὸς ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ, μέσα εἰς πολύτιμα δοχεῖα ἦσαν μαζί μὲ τὰ ἀληθινὰ ἄνθη καὶ ψευδῆ, τὰ ὅποια ἔσειον τὴν κεφαλὴν των ἐπάνω εἰς τὰ συρμάτινα στελέχη των καὶ ἐδείκνυνον ὑπερήφανα τὴν εὐμορφίαν των. Ἐξαφνα ἤρχισε νὰ ψιχαλίζῃ. Τὰ ψευδῆ ἄνθη παρεκάλεσαν τότε τὸν Δία, νὰ μὴ βρέξῃ.

— Ὡ Ζεῦ, εἶπε νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ βροχή, τί θὰ ὠφελῇ ἂν αὐτὴν ὁ κόσμος; εἰς τὸν δρόμον δυσκολεύονται νὰ περάσουν οἱ ἄνθρωποι καὶ μόνον λάσπη καὶ ἀηδία εἶνε παντοῦ.

Ὁ Ζεὺς ὁμως δὲν ἤκουσε τὴν μωρὴν παράκλησίν των, ἀλλὰ ἔστειλεν εὐεργετικὴν βροχήν, ἡ ὁποία ἔπαυσε τὴν πνιγερὰν ζέστην. Δροσιὰ καὶ χάρις ἐσκορπίσθη παντοῦ, τὸ δὲ ἀπαλὸ χορτάρι ἐφόρεσε νέαν στολὴν.

Τὰ ἀληθινὰ ἄνθη ἤνοιξαν καὶ ἐμοσχολόουν, καὶ ἦσαν ὠραιότερα ἀπὸ πρίν, μόνον τὰ ψευδῆ ἄνθη μὲ τὰ ψευδῆ στολίδια, κατήντησαν ἐλεεινὰ καὶ ἄσχημα καὶ τα ἔρριψαν εἰς τὰ σκουπίδια.

[Ἐκ τῶν μύθων τοῦ ΚΡΙΔΩΦ

ΚΑΡΑΒΙ ΚΑΡΑΒΑΚΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὅσοι κατοικεῖτε εἰς μέρη παραθαλάσσια, βλέπετε τὰ καράβια πῶς ταξιδεύουν εἰς τὸ πέλαγος· ἀλλὰ ἔρχονται εἰς τὸν λιμένα, ἀλλὰ τραβοῦν τὸ δρόμο τους καὶ πηγαίνουν εἰς μακρινὰ μέρη.

Ὁ Γκίκας, ἡ Ἄννα, ὁ Παντελῆς καὶ ὁ Γεωργάκης κατοικοῦν εἰς τὸν Πειραιᾶ· τὸ σπίτι των εἶνε ψηλὰ καὶ βλέπουν νὰ περνοῦν ὀλοένα καράβια καὶ βαπόρια, καὶ τὴν νύκτα ποῦ δὲν φαίνονται, βλέπουν τὰ κόκκινα καὶ τὰ πράσινα φωτὰ των.

Πολλὲς φορές εἶπαν τὰ παιδιά:

— Ἀχ! νὰ εἴχαμε κ' ἐμεῖς ἓνα καράβι, νὰ κάνῃ ταξείδια!

Ὁ Γκίκας ποῦ κόβει εἰς ὅλα τὸ κεφάλι του, εἶπε:

— Ἐγὼ θὰ το κάνω τὸ καράβι!

Καὶ ἐπῆρε ἓνα κομμάτι ξύλο καὶ μὲ τὸ μαχαιράκι του τὸ ἐθαβούλωσε, τοῦ ἔκαμε καρίνα, τοῦ ἔκαμε πλώρη καὶ πρύμνη καὶ κατὰστρωμα, τοῦ ἔβαλε κατάρτια καὶ σχοινιά, τοῦ ἔκοψε πανιά καὶ μὴδὲ τὴν σημαία δὲν ἐλησμόνησε.

Τὸ καράβι ἦταν ἑτοιμο. Ἀλλὰ πῶς νὰ ταξιδεύσῃ; Ἐλεγε ἡ θάλασσα.

Ἄς πῆγαινα 'ς τὴν ἀκρογιαλιάν, θὰ εἰπῇτε.

Ὡ, ὅχι. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶπαν εἰς τὰ τέσσαρα ἀδελφία νὰ μὴ πηγαίνουν μόνον τὸν κοντὰ 'ς τὴ θάλασσα· εἰμπορεῖ νὰ πάθουν κανὲν δυστύχημα. Καὶ τα καλὰ παιδιά ὅ,τι τοὺς εἶποῦν οἱ γονεῖς των τὸ νομίζουν ἱερὸν καὶ δὲν παρακούουν.

Ποῦ νὰ εὗρουν λοιπὸν θάλασσαν;

Ὁ Γκίκας το ἐσκέφθη πάλιν.

— Ἄς κάμουμε μιὰ δική μας θαλασσούλα.

Ἐλάτε 'ς τὸ μαγειρείο.

Ἐπῆραν τὸν κάδον, ἔχυσαν ἀρκετὸ νερὸ μέσα μὲ τὸ

ποτιστήρι καὶ ἔβαλαν μέσα τὸ καράβι. Καλὸ ταξεῖδι!

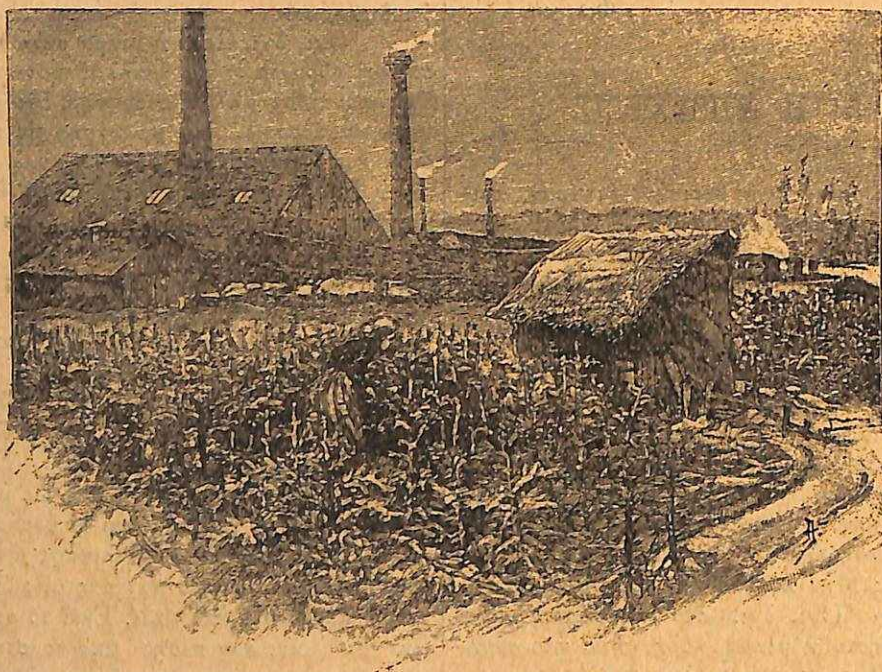
Ἡ θάλασσα τοῦ Γκίκα δὲν εἶνε καθόλου ἐπικίνδυνος· δὲν ἔχει κύματα. Εἶνε ἡσυχὴ· πάρα πολὺ ἡσυχὴ· ἔχει ὅλο γαλήνη· κάλμα, ὅπως λέγουν οἱ ναυτικοί· τὸ καράβι δὲν κινεῖται ἀπὸ τὴ θέσι του.

Τότε λέγει ὁ Παντελῆς:

— Δὲν φυσάει καθόλου μέσα 'ς τὸν κάδον· νὰ φέρω τὸ φουσερό;

Καὶ μὲ τὸ φουσερὸ κάμνει ἀέρα, καὶ τὸ καράβι ταξιδεύει πρῶτα μὲ φουσκωμένα πανιά, καὶ ὁ μικρὸς Γεωργάκης ποῦ μόλις φθάνει ἕως τὸν κάδον, τραγουδάει νόστιμα τὸ τραγουδάκι ποῦ ἀκούει νὰ το τραγουδοῦν τόσο συχνὰ μεγάλοι καὶ μικροί:

Καράβι, καράβι ποῦ πᾶς γιαλὸ, γιαλὸ,
Ἄν εἶσαι γιὰ τὴν Πόλι νᾶρθω κ' ἐγὼ νὰ ἰδῶ.

«Ἐρπουσα εἰσέδουσε διὰ μέσρῳ τῶν ἀγκιναρῶν» (Σελ. 58, στήλ. α'.)

— Σοῦ τῶδωκα; Μπορεῖ καὶ ναὶ μπορεῖ καὶ ὅχι.

— Πῶς καὶ ναὶ καὶ ὅχι, εἶπεν ὁ Φίλιππος σταθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ καὶ προσπαθῶν νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τῆς ἀδελφῆς του, τὸ ὅποιον ἦτο κρυμμένον ὀπισθεν τοῦ ὤμου του. Τί θὰ 'πῃ αὐτό; Εἴπες ἡ δὲν εἶπές πῶς θά μου το δώσῃς;

— Μπορεῖ καὶ ναί, μπορεῖ καὶ ὅχι! ἐπανέλαβεν ἡ Ἐλενίτσα μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσπινθίζον μὲ κακεντρέχειαν.

Ὁ Φίλιππος δὲν ἐγέλα πλέον διόλου.

— Ξεύρεις, Ἐλενίτσα, πῶς δὲν εἶσαι καλή; τῇ εἶπε σοβαρῶς. Ὅλοι σε χαϊδεύουν καὶ σὺ το 'πῆρες ἐπάνω σου. Ἄν ἦμουν καλός, θὰ σ' ἐπῆγαινα πίσω καὶ θὰ σᾶφίνα 'ς τὴν ἄκρα τοῦ ποταμοῦ καὶ δὲν θὰ μ' ἐννοίαζε καθόλου τί θάκαμες.

κή, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Δέν σ' ἀγαπῶ πλεῖα.

Εἶχον ἐξέλθῃ ἤδη ἀπὸ τὸ ποτάμιον. Ὁ Φίλιππος κατεβίβασε τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἔπειτα χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτῆς, χωρὶς μάλιστα νὰ φορέσῃ τὰ ὑποδήματά του, ἐπροχώρησε μὲ βῆμα ταχύ.

Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ σκοτιδιάζῃ ἡ δὲ Ἐλενίτσα, ἥτις ἐφοβεῖτο τὸ σκότος, ἔτρεχεν αἰσθμαίνουσα, προσπαθοῦσα νὰ φθάσῃ τὸν ἀδελφόν της, καὶ δὲν ἐγέλα πλέον, διότι ἤρχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι ἐφάνη κακὴ πρὸς τὸν ἀδελφόν της, ὅστις ἦτο πάντοτε τόσο καλὸς πρὸς αὐτήν.

Ὁ Φίλιππος δὲν εἶπε τίποτε εἰς τοὺς γονεῖς του· ἀλλ' ἐπλάγιασε χωρὶς νὰ φιλήσῃ τὴν Ἐλενίτσαν, ὅπως συνήθιζε, ὅλην δὲ τὴν ἐβδομάδα δὲν ἐπῆγε νὰ παίξῃ μαζί της, ὅπως ἔκαμνε συνήθως ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

Η ΧΡΥΣΗ ΒΡΟΧΗ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ήτο νέος έως δέκα έννέα έτων ήτο έξυπνος και δραστήριος· αλλά δεν είχε πείραν των γεωργικών εργασιών. Και έν τούτοις μετά τόν θάνατον του πατρός του εύρέθη κύριος πολλών άγρών.

Οι άγροι ούτοι ήσαν παρημελημένοι και άκαλλιέργητοι, πλήρεις άκανθών· Γιαννούλης καθ' ήμέραν επήγαινε από τόν έν χωράφιον εώς τόν άλλο συλλογίζόμενος πόση εργασία άπαιτείτο διά νά μή μένουν τοιουτοτρόπως άχρηστα. Άλλ' έν φ' έσυλλογίζετο τί νά κάμη, τά άγριόχορτα και αί άκανθαι ηύξανον.

Εσπέραν τινά, έν φ' εύρίσκετο εώς ένα άγρόν του, έχων τας χειράς του εώς τά θυλάκιά του, και έσυλλογίζετο διατί άρά γε νά φυτρώνουν μόνοι των, χωρίς κανείς νά τας καλλιεργήσῃ, αί άκανθαι και όχι και ο σίτος και τάλλα γεννήματα, μία γραία διήλθε και έζητησεν έλεημοσύνην. Ο Γιαννούλης είχε ευαίσθητον καρδίαν. Έλαβε μίαν πεντάραν έν του θυλακίου του και την έδωκεν εώς την γραίαν.

— Λάβε, καλή μου γερόντισσα, τῇ εἶπε· τὸ ξέρω, δὲν θὰ πλουτήσης μ' αὐτὴ τῇ πεντάρᾳ· μὰ κ' ἐγὼ ὁ καίμενος ἔχω περισσότερες ἐννοίαις παρὰ δραχμῆς.

— Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου· ἡ καλὴ καρδίᾳ δίδει ἀξίαν ἢ ἐκεῖνο πού μας δίδουν· καὶ ἀφοῦ μ' ἐσυμπόνειες πρέπει νὰ σε ἀνταμείψω κ' ἐγὼ γιὰ τὴν καλοσύνην σου.

— Καὶ τί εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς; ἠρώτησε μὲ ἐκπληξιν ὁ νέος.

— Θὰ σου εἰπῶ ἓνα μυστικόν, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ σε κάμη πλουσιώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς κτηματίας ἐδῶ γύρω.

Ο Γιαννούλης ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, ὡς γάτος πεινασμένος εἰς τὸν ὁποῖον δεικνύουν γαδάθαν γεμάτην ἀφρόγαλα.

— Καὶ ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ μυστικόν; ἠρώτησε.

— Τὰ χωράφια σου ἔχουν τὸ χάρισμα τῆς χρυσῆς βροχῆς, εἶπεν ἡ γραία. Κάθε τρία χρόνια μιά φορὰ βρέχει λίρες ἔς αὐτά, καὶ μόνον ὁ νοικοκύρης τῶν χωραφίων εἰμπορεῖ νὰ τας

εύρῃ· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔρχεται πάντα πρῶτος καὶ ν' ἀρχίζει τὴ δουλειὰ προτιήτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμη κανεὶς διὰ νὰ μαζέψῃ τὸ χρυσάφι;

— Φθάνει μονάχα νὰ εἰπῇ: «Χωράφια, δότε μου πίσω ὅ,τι σας ἔδωκα».

Ο Γιαννούλης ἐζήτησε καὶ ἄλλας λεπτομερείας, εἰς τὰς ὁποίας ἀπεκρίθη ἡ γραία· ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του έν μεγάλῃ ταραχῇ. Ὀλην τὴν νύκτα τοὺς λόγους τῆς γραίας έσυλλογίζετο. Εφαντάζετο τὰ χωράφια γεμάτα ἀπὸ λίρας χρυσᾶς καὶ τας ἐμάζεψε, καὶ τας ἐσώρευε, καὶ κατ' ἀρχὰς ἐφθانون μέχρι τῶν ἀστραγάλων του, ἔπειτα μέχρι τῶν γονάτων του, ἔπειτα ἔως εἰς τὴν μέσην του, ἔπειτα ἐκόλυβα καὶ τὸν χρυσόν!

Τὴν ἐπαύριον πρὶν ἀνατεῖλῃ ἀκόμη ὁ ἥλιος, ἐσηκώθη, ἔλαβε τὴν σκαπάνην του, ἔτρεψε εἰς τὸν πλησιέστερον άγρόν καὶ ἤρχισε νὰ σκάπτῃ, περιμένων τὴν χρυσὴν βροχὴν. Ἀλλ' ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ἄνευ τῆς χρυσῆς βροχῆς. Ἀλλὰ δὲν ἀπηλπίσθη· τὸ θαῦμα δὲ ήτο δυνατόν νὰ γίνῃ τόσον γρήγορα, θὰ γίνῃ ὅμως μίαν ἄλλην φορὰν. Ἐπειδὴ δὲ τῷ ἤρρεσκεν ἡ ἐργασία, ἐξηκολούθησεν ὅ,τι εἶχεν ἤδη ἀρχίσῃ.

Ἡ ἐλπίς τῆς χρυσοῦς βροχῆς τον ἔφερε καθ' ἐκάστην εἰς τὸν άγρόν του πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἀφ' οὗ δὲ ἤρχετο ἔμενε μέχρι τῆς ἐσπέρας, σκάπτων, σπείρων, καλλιεργῶν.

Παρήλθε τὸ πρῶτον ἔτος, παρήλθε καὶ τὸ δεύτερον, ἦλθε καὶ τὸ τρίτον· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅλη ἡ ἔκτασις τῶν άγρῶν του ἐκαλλιεργήθη, ἔως οὗ ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἡ γραία.

Ο Γιαννούλης ἐλθὼν ἀπὸ τὴν αὐγὴν διέτρεχε τοὺς άγρούς του, μὴ βλέπων ἄλλο τι ἐκτὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχε σπείρῃ. Ὅτε ἐπεσκέφθη καὶ τὸν τρίτον, ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ὅπισθεν ἐνὸς λόφου, καὶ αἱ ἀκτίνες του ἔπεσαν ἐπὶ τῶν σταχυῶν, ὅστινες ἔλαμψαν ὡς χρυσός.

Ο Γιαννούλης ἐσταμάτησεν ὀργίλως.

— Κατηραμένη γραία, ἀνεφώνησε. μὲ ἐγέλασες! Ἐκαμα ὅ,τι μου εἶπες, τὰ τρία χρόνια ἔπερασαν, καὶ ποῦ εἶνε ἡ χρυσὴ βροχή;

— Ἐμπρὸς σου εἶνε, εἶπεν ἡ πτωχὴ γραία, ἥτις ἦλθε πλησίον τοῦ άγροῦ. Δέν τὴν βλέπεις εἰς τὰ στάχια που γέρνουν τὰ χρυσὰ κεφάλια των, εἰς τὰς μηλιές που γέρνουν ἀπὸ τὰ μῆλα; Σοῦ εἶπα ἓνα μυστικὸν μὲ τὸ ὁποῖον νὰ γίνῃς πλούσιος· καὶ τὸ μυστικόν μου αὐτὸ σ' ἔκαμε πλούσιον. Πρὸ τριῶν χρόνων εἶχες ἀκαλλιέργητα χωράφια· ἂν ἔμεναν ὅπως ἦσαν, θὰ ἔβουοντες ἔως εἰς τὸν λαίμυρ εἰς τὰ χρέη, θὰ ἦσο κατεστραμμένος· σήμερα ἔχεις λαμπρὸ κτῆμα καὶ κερ-

δίξεις καὶ ζῆς πλούσιος. Ἄς σοῦ εἰπῶ ἀκόμη καὶ αὐτό, καὶ εἰπέ το εἰς τοὺς γείτονας: Ὅλα τὰ χωράφια τα ποτίζει ἡ χρυσὴ βροχή· ἀλλὰ μονάχα ὅσοι σηκώνονται πρὶν βγῆ ὁ ἥλιος καὶ πιάνουν τὴ δουλειά, μονάχα αὐτοὶ μαζεύουν τὸ χρυσάφι. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ γῆ μόνον ἐκείνους πλουτίζει πού τὴν καλλιεργοῦν μὲ ἐπιμέλεια· τοὺς ὀκνηροὺς τοὺς ἀφίνει ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείναν.

Ἐνθυμηθῆτε τοὺς λόγους τούτους, μικροὶ μου ἀναγνώσταί· ὁ νοῦς μας εἶνε ὡς άγρός, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ καλλιεργῶμεν· χωρὶς ἐργασίαν μένει ἄκαρπος, τίποτε δέν παράγει.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΦΩΚΗ

Ἡ φώκη εἶνε ζῶον μαστοφόρον, γεννᾷ δὲ ζωντανὰ τέκνα καὶ τρέφει αὐτὰ μὲ τὸ γάλα τῆς. Ζῇ εἰς τὰς βορείους θαλάσσας κατὰ μεγάλας ἀγέλας καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μας Μεσόγειον κατὰ μικράς. Ἐπειδὴ δὲ ζῇ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐντὸς τῆς θαλάσσης, διὰ τοῦτο τὸ σῶμά της εἶνε καταλληλότερον εἰς τὸ νὰ κολυμβᾷ ἢ εἰς τὸ νὰ βαδίζει. Ἐνίοτε ὅμως ἐξέρχεται καὶ εἰς τὴν ξηρὰν διὰ νὰ ἡλιασθῇ ἢ νὰ θηλάσῃ τὰ νεογνά της.

Ἡ φώκη ἐκ τῶν ἐμπροσθεν ὀμοιάζει μὲ κύνα, ἔχει δὲ καὶ ὀδόντας ὡς οὗτος ὅχι ὅμως καὶ ἐξωτερικὸν οὖς. Οἱ πόδες της φαίνονται ὡς ἡκρωτηριασμένοι· οἱ πρόσθιοι ἔχουσι τοὺς δακτύλους συνδεμένους μὲ ὑμένες, εἰς τὰ ἄκρα δὲ ἰσχυροὺς ὀνυχας, εἰ δὲ ὀπίσθιοι συνδέονται μὲ τὴν οὐράν, ἔχουσιν ἀνοικτοὺς τοὺς δακτύλους καὶ οἱ δύο ἔχουσι σχῆμα ἰχθυός. Ἡ φώκη ἐπὶ τῆς ξηρᾶς κινεῖται διὰ τῶν πρόσθιων ποδῶν· ἀφ' οὗ ἐκτείνει αὐτοὺς ὅσον εἰμπορεῖ πρὸς τὰ ἐμπρός, στηρίζει αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ συνήθως ἀμμώδους ἐδάφους καὶ ἔπειτα σύρει τὸ σῶμα. Ἀφ' οὗ ἀπομακρυνθῇ τοιουτοτρόπως ὀλίγον τῆς θαλάσσης, περιστρέφει μετὰ δυσκολίας τὸ σῶμά της ὥστε νὰ βλέπῃ πρὸς τὴν θάλασσαν, ὅταν δὲ αἰσθανθῇ κίνδυνόν τινα, σύρεται πρὸς αὐτήν.

Ἐντὸς τῆς θαλάσσης ὅμως κινεῖται μὲ ταχύτητα καὶ εὐστροφίαν ἀξίαν θαυμασμοῦ. Ὑπὸ τὸ ὕδωρ εἰμπορεῖ νὰ διαμείνῃ 15 λεπτὰ τῆς ὥρας περίπου, ἔπειτα δὲ εἶνε ἡναγκασμένη νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ ἀέρα· διότι καὶ ἡ φώκη ἀναπνέει διὰ τῶν πνευμόνων, ὡς καὶ τὰ ἄλλα μαστοφόρα.

Τὴν φώκην ἀλιεύουσιν οἱ ἄνθρωποι πρὸ πάντων διὰ τὸ λίπος αὐτῆς, τοῦ ὁποῦ ἀρκετὰ παχὺ στρώμα εύρίσκεται ὑπὸ τὸ δέρμα της. Τὸ λίπος τοῦτο εἶνε συνήθως ρευστὸν ὡς ἔλαιον· γίνεται δὲ πολυεὶδὲς χρῆσις αὐτοῦ, εἰς τὴν κατερ-

γασίαν τῶν δερμάτων, εἰς τὴν σκωνοποίησην καὶ εἰς τὸν φωτισμὸν ἀκόμη.

Τὸ δέρμα τῆς φώκης εἶνε ἄνωθεν μὲν σκιερὸν κόκκινον, κάτωθεν δὲ τεφρόλευκον καὶ καλύπτεται ἀπὸ μακρὰς τρίχας στιλπνάς. Εἶνε δὲ στερεὸν καὶ χρησιμεύει εἰς παντὸς εἶδους ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου. Λαοὶ τινες τρώγουσι καὶ τὸ κρέας τῆς φώκης.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἐκατονταετηρίδος ἔζη εἰς τινα πόλιν τῆς Πελοποννήσου περίφημος σοφὸς ἱατρός, ὀνομαζόμενος Σωτήριος. Ὅσοι προσήρχοντο εἰς αὐτὸν εύρισκον βοήθειαν ὅχι μόνον εἰς τὰς ἀσθενείας των ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἀνάγκην των καὶ ἐπίστευον ὅτι ἔχει διὰ πᾶσαν περίστασιν ὅπως καὶ διὰ πᾶσαν ἀσθένειαν ἰδιαίτερόν τι ἱατρικόν.

Μίαν ἡμέραν ἦλθε πρὸς τὸν ἱατρὸν εὐρωστός τις γυνὴ καὶ ἐζήτηε νὰ ἱατρεύσῃ τὴν δυστυχίαν της, διότι ήτο πολὺ δυστυχὴς. — Ὁ ἄνδρας μου, εἶπε, ὅλο νὰ φιλονικῇ θέλει· νύκτα καὶ ἡμέραν με βασανίζει μὲ πικρὰ λόγια, καὶ οὔτε στιγμήν ἡσυχίας δέν μ' ἀφίνει. Ἀχ, ἱατρέ μου, δός μου ἓνα ἱατρικόν· ἡ ἔξοχότης σου πού τα ἱατρεύει ὅλα, ἱατρεύσε καὶ αὐτὴν τὴν δυστυχίαν!

Ο ἱατρός ἀφῆκε τὴν πολὺλόγον καὶ φλύαρον γυναῖκα νὰ εἴπῃ ὅσα ἤθελε· ἔπειτα δὲ ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ εἶπε·

— Τὸ πράγμα εἶνε πολὺ σπουδαῖον, ἀλλ' ὑπάρχει ἓν ἱατρικόν· πρέπει ὅμως νὰ το μεταχειρισθῇς ἀκριβῶς ὅπως θὰ σου εἰπῶ, εἰδεμὴ τὸ κακὸν θὰ γίνῃ ἀκόμη μεγαλειότερον.

— ὦ, μὴ σε μέλῃ, ἐξοχώτατε, θὰ κάμω ὅ,τι μου διατάξεις.

Τότε ὁ ἱατρός ἐπῆγεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον ὅπου εἶχε τὸ φαρμακεῖόν του καὶ ἔφερε μίαν μεγάλην φιάλην μὲ ὕδωρ, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχυσε καὶ μερικὰς σταγόνας χρωματιστοῦ τινος ὕγρου, ἀδαβοῦς. Τότε δὲ εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν·

— Ὅταν πιάσῃ τὸν ἄνδρα σου τὸ πάθος τῆς φιλονικίας, πάρε ἡμισυ ποτήριον ἀπ' αὐτὸ τὸ πολύτιμον ἱατρικόν καὶ κράτει το εἰς τὸ στόμα σου ἔφ' ὅσον εἶνε δυνατόν· ὅσα περισσότερόν το κρατεῖς τόσῳ τὸ καλλίτερον, διότι ὅσον το ἔχεις εἰς τὸ στόμα σου καὶ δέν το καταπίνεις ἡ μανία τοῦ ἀνδρός σου θὰ ὀλιγοστεύῃ, καὶ ὅταν παρατηρήσῃς ὅτι ὁ σύζυγός σου φεύγει—ἐκεῖνος θὰ γνωρίζῃ τὸ διατί—

τότε βγάλε τὸ ἱατρικόν ἀπὸ τὸ στόμα σου· ὅταν ὅμως ξαναπιάσῃ τὸ πάθος τὸν ἄνδρα σου, εὐθὺς γέμισε πάλιν τὸ στόμα σου.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦλθε μετὰ τινα καιρὸν εἰς τὸν ἱατρὸν καὶ τῷ εἶπε·

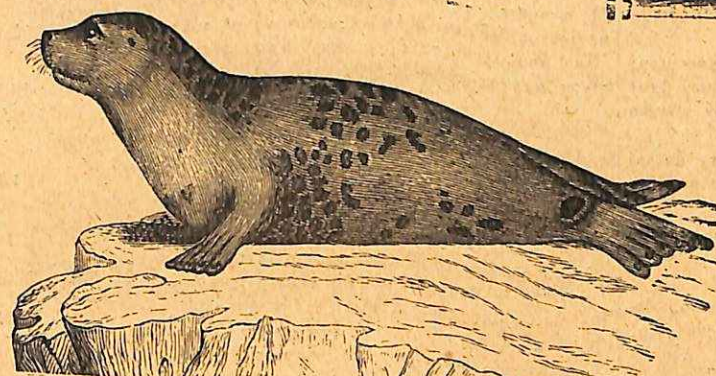
— Ἱατρέ, σ' εὐχαριστῶ τὸ ἱατρικόν σου ὠφέλησε· ἀλλὰ τὸ πάθος τοῦ ἀνδρός μου δέν ἱατρεύθη ἀκόμη ἐντελῶς.

— Τότε θὰ σου δώσω μίαν φιάλην ἱατρικοῦ ἀκόμη δυνατωτέρου· ἂν τὸ κρατῇς πολλὰς ὥρας εἰς τὸ στόμα σου, τὸ κακὸν θὰ περάσῃ.

— Καλὰ, ἱατρέ μου· θὰ κάμω ὅπως μου διατάξεις.

Μετὰ τινα καιρὸν ὁ ἱατρός συνήντησε καὶ πάλιν τὴν γυναῖκα·

— Αἰ, πῶς πηγαίνει ἡ ἀρρώστια τοῦ ἀνδρός σου;

Φώκη.

— Εὐλογημένος νὰ εἶσαι, ἱατρέ μου· τώρα πού μου ἔδωκες τὸ δυνατότερον ἱατρικόν καὶ τὸ κρατῶ πολλὴν ὥρα, ῥάμμα ήτο καὶ ἐκόπηκε τὸ πάθος που εἶχε ὁ ἄνδρας μου καὶ δέν φιλονικεῖ.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐξαίρετον συστατικόν.

Ο παττωπόλης: — Ἐχω ἀνάγκην ἀπὸ ἓνα παιδί καὶ εἰμπορεῖς νὰ σε πᾶρῃ, ἀλλὰ δέν ξεύρω ἂν βαστοῦν τὰ χέρια σου καὶ γιὰ βαρεῖς δουλειές.

— ὦ, ὅσο γι' αὐτό, ἀφεντικό, ἐννοία σου! Τοῦ υἱοῦ τοῦ ἄλλου μου ἀφεντικοῦ μὲ μιά γροθιά τοῦ ἔσπασα τρία πλευρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαδομένου Ποντικῶ.

Ἡ μήτηρ: — Κλείσε, Κώστα, τὸ παράθυρο καὶ κάνε κρύο ἔξω...

Κώστας: — Καὶ σάν τὸ κλείσω τάχα, θὰ κάνῃ ζέστη... ἔξω;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνδρᾶς Καρδίας.

Ο πατήρ ἐπιστρέψας ἐξ Ἀθηνῶν ἔφερε διάφορα παιγνίδια εἰς τὰ τέκνα του, μεταξὺ δὲ ἄλλων καὶ ἡχηρότατον τύμπανον.

Ἀφοῦ ἐμοίρασε τὰ ἄλλα, ἐρωτᾷ:

— Τίνος νὰ δώσω τώρα τὸ τύμπανον;

— Ἐμένα δός το, μπαμπά, ἂν θέλῃς τὴν ἡσυχία σου, ἀνέκραξεν ὁ εὐφραέστατος Νίκος, ἐγώ... ὅ,τὸ σπάσω γρηγορώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Φίλησέ μου τὸν Παχὺν Τσίφρον καὶ εἰπέ του νὰ μου γράψῃ καὶ αὐτὸς ἐπιστολάς, Ἀδρὲ Βύρων. Οὐδεμίαν εἶχα ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἔμενον εὐχαριστημένοι οἱ καθηγηταί σου. Ἐπῆρες τὸ λίαν; Ἐμπρὸς τώρα διὰ τὸ ἄριστα εἰς τὰς θερινάς.

Διδακάλισσά που ἐπιπληττει τὰς μαθητριάς αἱ ὁποῖαι δέν ἀναγινώσκουν τὴν «Διάπλასιν» ἀποδεικνύει ὅτι τας ἀγαπᾷ πολὺ καὶ ἐροντίζει διὰ τὸ καλὸν των. Εἰπέ μοι τὸ ὄνομά της, Ἀδρὰ τοῦ Ἐλκιδῶνος, νὰ τὴν συγχαρῶ καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσω.

Μετὰ τὸ 36ον φύλλον τοῦ «Γιαννάκη Σωπαρ» φίλε Σταμάτη, δέν ἐξεδόθη ἄλλο. Θὰ ἐκδοθῶν ὅμως ὅλα καὶ θὰ σταλοῦν καὶ πρὸς σέ καὶ πρὸς ὅλους ὅσοι δικαιούνται νὰ τα λάβουν. Μὴ ἀνησυχῇτε· τίποτε δέν θὰ σας λείψῃ· μόνον ὀλίγην υπομονὴν ἀκόμη νὰ ἔχετε, παρακαλῶ, ἔως νὰ ἐδραιωθῇ ἡ τάξις ἡ ὁποία ἤρχισεν ἐφέτος νὰ ἐπικρατῇ καὶ ἡ ὁποία τόσον εἶνε εὐχάριστος.

Με ποῖαν τάξιν συναγωνίζεσαι, Μουσώτις; Γράφε καὶ τὴν ἡλικίαν σου εἰς τὰς λύσεις, ἀγαπητὴ μου φίλη.

Εἰς πάντας τοὺς διαγωνισμοὺς μου εἶσαι εὐπρόσδεκτος, Ἀδρὰ τοῦ Φαλήρου. Ἐνεκρίθησαν τινες τῶν πνευματικῶν σου ἀσκήσεων καὶ θὰ δημοσιευθῶν ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά των. Γράφε τας ὅμως ἄλλοτε εἰς χωριστὸ γαρτί ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν.

Εἰδεύω πόσα μαθήματα ἔχει μία μαθήτρια τῆς τρίτης τοῦ Γυμνασίου, Προκυμαία τῆς Σμύρνης, καὶ δέν μου φαίνεται καθόλου παράξενος ἡ σπάνις τῶν ἐπιστολῶν σου. Ἀρκεῖ ὅτι εἶσαι τακτικὴ εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν λύσεων.

Γράφε μου γραμματάκια, φιλότατη Βιργινία Χατζηκολλῇ, νὰ βλέπω τὰς προόδους σου.

Ναί, Πάνσοφος Ἀθηνᾶ, ἔλαβα τὰ περυσινά. Ποῖαι εἶνε αἱ δύο φίλαι σου, τὰς ὁποίας ἔκαμες καὶ ἰδικάς μου; Δώσε τὰς ἀπὸ ἐνα φίλακι.

Δύσκολον. φίλε μου Γεώργιε Ἀναστασιάδῃ, νὰ λυεταὶ κατὰ πολλοὺς τρόπους μία μεταμόρφωσις. Ἀλλ' οἰασθήποτε πνευματικῆς ἀσκήσεως εύρίσκει τις πλείονας λύσεις τῆς μιᾶς ἢ τας σημειώων ἔλας καὶ ἐγὼ θὰ λαβῶν ὑπὸ σημειώσιν μόνον τὴν ὀρθήν. Θεωροῦνται δὲ ὀρθαὶ μόνον αἱ συμφωνοῦσαι καθολικῶς πρὸς τὰς δημοσιευόμενάς.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενη ἀπὸ τὴν πρώτην σου αὐτὴν ἐπιστολήν, μικρὴ μου φίλε Ἐκτωρ Σ. Δεσφίλλα. Καὶ αἱ ἰδέαι σου σαφεῖς καὶ τὸ γράψιμον εὐανάγνωστον καὶ πολὺ κανονικόν καὶ θελκτικώτατον εἰς τὴν ὁρασίν.

Ἐκλεξὼν σὺ ἐν ψευδώνυμον, φίλε Γ. Ἱγγλέση καὶ ἐγὼ θὰ σου εἰπῶ ἂν το ἐγκρίνω Παρακολοῦν τὰς δημοσιευόμενάς λύσεις θὰ κατανοήσῃς τὸν τρόπον τῆς λύσεως ἐκάστου εἰδους τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Πολὺ πολὺ σ' εὐχαριστῶ, Πολιταρχε Μακαρύ, διὰ τὰς προσπάθιας σου πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν. Περὶ τῶν διφορομένων λύσεων ἴδε ὅσα εἶπα ἀνωτέρω.

Πολλάς, πολλὰς εὐχαριστίας, φίλε Μ. Γ. Ἡσαΐα. Ἡ δι' ἔργων ἐκδηλώσις τῆς ἀγάπης σου καὶ ὅχι διὰ λόγων μόνον, εἶνε ἐκ τῶν σπανίων ἀληθῶς.

Καὶ πῶς πηγαίνουν λοιπὸν τὰ Γαλλικά, Δευκὴ Βιολεττα; Ἐρχισες νὰ τα ἐννοῇς;

Σοὶ ἔστειλα τὰ δύο τελευταῖα φύλλα τοῦ 1893, Τρικυμιώδης Μαλέα. Σὲ συγχαίρω δ' ἐγκαρδίως διὰ τὴν εἰσαδὸν σου εἰς τὸ 13ον ἔτος, καὶ σου εύχομαι νὰ ζήσῃς πολλὰ πολλὰ χρόνια εὐτυχῆς.

Ναί, Λί-Χού-Τσάγγ, δύνασαι νάντικαταστή-

σας τὸ πρῶτόν σου ψευδώνυμον μετὰ τὸ νέον τοῦτο.
Ἡ ἐπιστολὴ σου ἐλήφθη ἐγκαίρως. Στράβων
Γεωγράφος, ἀλλὰ σήμερον ἦλθεν ἡ σειρά της νὰ
σου ἀπαντήσω ἐγκρίνω λοιπὸν τὸ ψευδώνυμόν
σου καὶ χαίρω διότι ἀπεφάσισας νὰ συμμετέχης
τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἡ συνδρομὴ εἶνε 5 δραχμαί, ὅχι 3,50, Χιο-
νοσκεπὴ Πάρων. Ἐκ τῶν ἐπτά ψευδωνύμων
τὰ ὅποια προτείνεις αὐτὸ κράτησε, καὶ ἐξακολου-
θεῖ στέλλων ἐγκαίρως τὰς λύσεις σου.

Εὐπρόσδεκτος εἶσαι εἰς τὴν χορείαν τῶν φί-
λων μου, ἀγαπητὴ **Ι. Χ. Καμπά**. Δι' ἐπιστολαί
σοῦ μοι προξενοῦν εὐχαρίστησιν μεγάλην.

Μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, **Ἀνθος Χα-
ρίτων**, μὴ γράφης ὅμως ἐκάστην λύσιν εἰς χω-
ριστὸ χαρτί, ἀλλ' ὅλας τὰς λύσεις ἐκάστου φυ-
λαδίου εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χαρτοῦ.

Βεβαίωτατα, φίλε **Χρήστε Ι. Καλδερίμη**,
εἰμπαρεῖς καὶ σύ νὰ λαμβάνης μέρος εἰς τοὺς
διαγωνισμοὺς.

Θερμῶς σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ μου φίλε
Θρασυβούλε Χ. Ζωιδούλε. διὰ τὰς προσπα-
θείας σου πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν. Πνευ-
ματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὰ πνεύματα στέλ-
λε μου καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των νὰ δημοσιευ-
θοῦν ὅσα ἐγκρίθω.

Σὲ κατέταξα εἰς τὴν χορείαν τῶν φίλων μου,
Τέκνον τῶν Δασδῶν, (αὐτὸ ἐκ τῶν τριῶν ψευ-
δωνύμων κράτησε) καὶ σοὶ στέλλω ἓν φίλημα
ἀγάπης.

Πολὺ θὰ χαρῶ, φίλε **Μ. Πιάγκιε**, ἂν αἱ
προσπάθειαι σου καταλήξουν εἰς εὐχάριστον ἀπο-
τέλεσμα.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, **Ἀηδὼν τῆς
Τρύφης**. Γράψε τὴν ἡλικίαν σου διὰ νὰ γνω-
ρίσω μετὰ ποίαν τάξιν διαγωνίζεσαι.

Μὲ πικραίνεις, **Φάωρ**, παραπονούμενος ὅτι
δὲν σε ἀγαπᾷ ὅσον τοὺς ἄλλους φίλους μου.
Περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν στελλομένων λύσεων
εἰς οὐδὲνα ἀπαντᾷ, εἰς αὐτάς, μόνον ὅταν ἔλθῃ
ὁ καιρὸς τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ
τὰς ἐξελέγξω.

Προτίμησον αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, **Κόκκινον
Λιθάρι**, ἀφοῦ εἶνε ὄνομα τοποθεσίας τῆς πατρί-
δος σου θὰ σοὶ σέρῃ προσφιλεῖς ἀναμνήσεις. Σὲ
εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας σου πρὸς
ἐγγραφήν συνδρομητῶν.

Εὐπρόσδεκτος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου.
Γόνε τῆς Κόμης.

Ἀσθένεια λοιπὸν σε ἐκώλυε τόσον καιρὸν νὰ
μου γράψης, **Λευκὸν Τριαντάφυλλον**; Δοξάζω
τὸν Θεὸν διότι σ' ἐθεράπευσε, καὶ χαίρω ἀνα-
γνίσκονσα καὶ πάλιν τὰς θελτικὰς ἐπιστολάς
σου. Γράψε καὶ εἰς τὰς λύσεις ὁλόκληρον τὸ ψευ-
δώνυμόν σου, διὰ νὰ μὴ γίνῃ σύγχυσις. Συνε-
πλήρωσε τοὺς τόμους μετὰ τὰ φύλλα πού σου
ἔστειλα;

Ἡ πολυλογία σου νὰ με κουρίσῃ, **Γλαυ-
κώπις Ἀθηναῖ**; Ἄν εἴξευρες πόσον μ' ἀρέσει
τὸ ἀρελές, τὸ χαριτωμένον ὄνομα σου! Μέσα εἰς
τὰς γραμμάς σου αὐτὰς ποῦ φαίνεται πως ἀκούω
νὰ κτυπᾷ μία καλὴ, ἀθῶα καρδούλα, ἡ ὅποια
εἶνε γεμάτη ἀπὸ ὅλο καλὰ αἰσθημάτων. Φίλησέ
μου τὴν ἀγαπητὴν μου **θερινὴν Νύκτα**. Πνευ-
ματικὰς ἀσκήσεις στέλλετε καὶ ἔχετε ὑπομονὴν
νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των.

Ὁ **Χρυσόμαλλε Πειρατά**, σ' εὐχαριστῶ διὰ
τὰ χρυσὰ λογάρια σου καὶ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην
σου, τὴν ὅποیان τόσον ἐμπροστικῶς δεικνύεις, φρον-
ζων τόσον πολὺ περὶ τῆς διαδόσεως τοῦ φύλ-
λου μου. Εἰπέ καὶ τῆς **Ἰουστίνης** νὰ μου γράψῃ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 25 Μαρτίου ε. ε.

160. Στοιχειόγραφος.

Μὴ ἔχω ὠρολόγιον τὰς ὥρας φανερώσω.
ἔχω πυρίνην κεφαλὴν, ὡς αἰλουρος θυμόνω.
Ἄν ὅμως αἰφνης κεφαλὴν καὶ τράχηλον μοῦ

Εἰς τὴν Τρωάδα τρομερὸς ὑπῆρξα ὡς ὁ Ἄρης.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τοῦ Μαῦτου.

161. Στοιχειόγραφος.

Διῶξε μὴ καὶ βάλῃ νῦ
καὶ ἰδοὺ τί θὰ φανῇ:
ἓνα ὄρος θὰ χαθῇ
πόλις εἰς τὸ φῶς θ' ἀχθῇ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιστράτου Θεμιστολέους.

162. Στοιχειόγραφος.

Διῶχω ταῦ καὶ βάζω ρῶ
καὶ θαυμάζω κι' ἀπορῶ:
Τὸ Αἰγαῖον μας ἀφίνω,
μέγας ποταμὸς θὰ γίνω.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πουλιῶ τοῦ Πίνδου

163. Τονόγραφος.

Μ' ἀκούετε ἔς τὴν ἐκκλησίαν ὅταν χειροτονεῖται
ἀρχιερεὺς; μὰ καὶ ἀλλοῦ δύνασθε νὰ μ' εὐρῆτε.
Ἐάν μου μεταθέσετε τὸν τόνον ὅπου φέρω,
γίνου' ἀμέσως ποταμὸς. Μ' ἤψατε; Σὰς συγκαίρω!
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰλίδος.

164. Ἀνεύγημα.

Ποῖον εἶνε τὸ πρῆγμα τὸ ὁποῖον ἓνα μὲν ἄν-
θρωπον στενοχωρεῖ, εἰς δύο ἀρμόζει, καὶ εἰς τρεῖς
καθίσταται ὑπὲρ τὸ δέον εὐρύ;
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Βιολετίτας.

165. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕβδομον σὰς το δανεῖζ' ἡ δύσις,
Ἄνευ δὲ τοῦ δευτέρου μου δὲν εἰμπαρεῖς νὰ ζήσης.
Τὸ τρίτον μου εὐρίσκειται εἰς καθὲ παραλίαν.
Τὸ τέταρτον ἔστους ῥήτορας εὐρίσκεις μ' ἐυκολίαν.
Τὸ πέμπτον εἶνε νῆσος τῆς γείτονος Τουρκίας.
Μικρὸς τὸ ἕκτον σκυλῆξ, πλὴν προξενεῖ ζημία.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

166. Πυραμῖς.

Οἱ μὲν σταυροὶ
νὰ ἀντικαταστα-
θῶσιν διὰ γραμ-
μάτων ὥστε νὰ
ἀναγινώσκειται
δένδρον καρπο-
φόρον, αἱ δὲ δώ-
δεκα στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ
αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα ἐρ-
γαλείου δι' οὗ θραύομεν σκληροὺς τινες καρπούς.
αἱ ἀνωτέρω δέκα πόλιν τῆς Ἑλλάδος, αἱ ἀνωτέ-
ρω ὀκτὼ κόλπον τῆς Ἑλλάδος, αἱ ἀνωτέρω ἑξ
ἀρχαῖον συγγραφέα, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες νῆσον
τῆς Τουρκίας καὶ αἱ ἀνωτέρω δύο ἐπίρρημα.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παρνασσοῦ.

167. Ἀντιθέτα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων
τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων γνωστότατον
γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων:
Μέγας, νύξ, ἀνατολή, ἔξω, γέρων, ψεῦδος,
ἀνὴρ, τέλος, ὑγεία.

168—172. Ἐπανόρθωσις λέξεων

Μεταθέτων· καταλλάξας τὰ γράμματα ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσων τὰ ὀνόματα 5
πόλεων τῆς Εὐρώπης.

1, Σδώνελις. 2, Λυθρέλιξ. 3, Πυδοθέαση.
4, Ὀνισισά. 5, Χλοκρηστό.

173—174. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Ἐδρος δι' 7 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ **Ρῆνος**.
2. Ὁ Ἄρης δι' 8 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ **Ἑρμῆς**.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

175—179. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικατάστασιν ἑνὸς γράμματος ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι πόλεις λέξεις:
Ἐλθα, αὐρά, καλὸς, νοῦς, λεῖος.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Βετχόδεν.

180. Φύρδην μέγδην

Χέε σούτ' ὀδῶς οὐς σετίζους,
Ντὴ φαλεκὴν οὐς κύραν
Ντὸ μότασχόν οὐς φεραλόν:
Τραιού νεδ χέεις χείραν.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τριχυμίδους Μαλτία.

181. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ὅρου τῆς Εὐρώπης.

1, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 2, Νῆσος τῆς Ἑλ-
λάδος. 3, Δένδρον. 4, Σκύρος βασιλέως τῆς
Τροίας. 5, Μέγας ἀρχιτέκτων. 6, Ποιήτρια.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Εὐτυχῆς Θνητῆς.

182. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ. τὰ δευτέρα ση-
μεῖον τοῦ ὀρίζοντος καὶ τὰ τρίτα ὄνομα ἱεροῦ
πλοίου.

1, Ὄνομα προγόνου. 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
3, Μήτηρ θεοῦ. 4, Κράτος. 5, Σοφία. 6, Ἀν-
τωνυμία. 7, Ζωῦφρον καταστρέφον τὰ ἐνδύματα.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου.

183. Ἑλληνοσύμφωνον.

Η—ηοσι—ου—ευερεα—ου
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δικαίου Ἀριστείδου.

184. Γρῆφος.

[Μ] ἄ πρὸς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Γεωρ. Λασκαράκη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 21 Ἰανουαρίου ε. ε.

36. Κάμηλος (Κ, Μῆλος). — 37. Ἐκάθη
(Ε, Κ, Β). — 38. Σκόροδον, ρόδον. — 39. —
Ἡ λαμπάς. — 40. Ἐν καὶ μόνον, ἐκεῖνον
δηλαδὴ τὸν ὁποῖον συνήντησα. —

41. ΑΡΜΑ (ἀρματωλῶν). — 42. Η Μ Ν
Ρ Ι Ο Ν (αὐρίον.) Π Ε Ω
Μ Ο Ν Η (μόνη.) Ε Ε Δ
Δ Ν Η Ρ (ἀνήρπασε.) Α Μ Φ Ι Σ Σ \
Δ Κ Ρ
Ε Ο Ο
Χ Ν Σ

43. καλὴ = [Κάλυμμα, Μαρία, ρυ-
μὴ μὰ ἀκίον, κιονίς, ἰσχυρὴς, χει-
τί ραῖα ρωνίς, ἰσχυρὴ, χιονώδης,
ἡ κύων Ὀδησσός, ὀσμὴ, μία, ἀη-
ιδών δ; δών, ἡδονή, ἥτοι, τιμὴ,
δ χοῖρος Μυκάλη]. — 44—46. 1. Σὺ.
μὴ εἰς μὴ. 2. Κῶς. 3. Χιός. —
δς χιών 47—51. Ἡ ἀντικατάστασις
γίνεται διὰ τοῦ γράμματος
υ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶναι: ὕαλος, αὐ-
λός, ὕμνος, κύρος, ὑπέρ. — 52. ΚΑΜΗΛΟ-
ΠΑΡΔΑΛΙΣ, Αἰακός, Μαῖα, Ἡρα, Λάιος,
Ὀμηρος, Πάρολος, ῥῆμα, Ἀἴλος, Ἰδῆ, Σάμος.
— 53. ΟΜΗΡΟΣ (1, ΟΣΣΑ, 2, ΜΟΛΙΣ, 3,
ΗΡΑ, 4, ΡΗΝΟΣ, 5, ΟΜΩΛΙΠΠΟΣ, 6, ΣΟΛΩΝ).
54. Τῶν ἀγαθῶν χρὴ ἡμᾶς ἀρέγεσθαι καὶ τῶν
κακῶν ἔργων ἀπέχεσθαι. — 55. Μὴ χαίρης διὰ
τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου. — 56. Οὐδέποτε πί-
πτει ὁ ἀπίετος ἔρπων.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως
τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-
τονομισμάτων, παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ-
λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.
Οἱ ἀλλοτρίωντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναπο-
στέλλοντας τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυπύ-
λου.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.